

Petra Neomillnerová

HRYNA
BOLEST

18+

HRY NA BOLEST
Petra Neomillnerová

HOLKA PRO ŠIBENICI

I.

Cesta do Wolfsteinu se stáčí kolem mnoha hospod, ale krčma U hrotu jehly je čímsi výjimečná. Ten, kdo překročí její práh, je ohmatán, zvážen a změřen mnoha páry očí. Biřic, drůbež k oškubání, kolega? Hovory se vedou tiše a s mnohými zámlkami, protože ani našinci není co věřit, a nad krajem pohárů svítí pohledy, rychlé a kosé jako rána nožem. A nože? Nože za okraji jezdeckých bot, u pasu i v rukávu žíznivě čekají.

Červené víno trochu drhne v krku, piju a čekám. V mé branži se naučíte čekat. Dávám si koleno pod bradu. Víím, slušné holky takhle v hospodě nesedávají, ale už léta nedělám věci tak, jak je dělají slušné holky.

Dveře krčmy se otevrou a vejde můj kumpán. Hmm, pořád má černý cop do půli zad, zato jeho hřebčí chůze trochu utrpěla. Pokrčím nos, víte, myslela jsem, že se trochu pobavím, ale teď... větrím průšvih. Neklidně se zavrtím na lavici a plesknu Křiváka po zádech. Zavrčí, prohne se a chytne mě za zápěstí... Chlapi... Švihnu pěstí a... on ji koupí. Tak tohle opravdu smrdí, za normálních okolností by uhnul a ještě by mi ji vrátil.

"Co jé?" zaječím a Křivák se opatrně spustí na lavici. Sedí rovně jako klášternice. "Průser, kotě."

Tázavě zvednu obočí. Tedy, ne že bych mu menší průšvih nepřála, tak dokonale mi to zase nedělá, ale když honí jednoho, utíkáme všichni.

Rádi se považujeme za vlky cest, ale, kurva, když se něco semele, je lepší stáhnout ocas a brát kramle jako toulavej pes. A zachránit si kůži, to v pravém slova smyslu. Když je pryč kůže, je s krásou konec, a moji bílou slupku by bič stáhnul jedna dvě. Takže většinou radši беру motejla, dokud je čas.

"Hmmm?"

"Kupci, kotě. Vozy, mezci, koláče. Na koho už si dneska můžeš vyšlápnout sama. Čistě po dobrým jim nabídnu svý zboží a víš, kdo se tam vyloup?" Křivák si znechuceně odplivne na zem a pokud jeho obličej může vyjadřovat lítost, tak teď ji vyjadřuje.

"Sivý."

O, tak to je špatný. Ovládáme svoje nářadí velmi slušně, ale k mistrům šermu naše umění nesahá. Sivý je šermíř - matematik. Čistý styl a přísná logika. S hospodskými fintami a s kocovinou si na něj nepřijdete. A navíc, on Křiváka učil. Jistě to bylo po letech dojemné setkání.

Soucítě si přítele prohlížím. Po nakládače samozřejmě bolí tělo, ale taky ego. To dostane pořádně zabrat.

"Spráskal mě před tou chátrou," čímž Křivák myslí kupce, kteří si na oplátku myslí, že chátra jsme my a že by nás měli nejen spráskat, ale taky rozčtvrtit, usmažit, opíchat do zadku a pak zakopat čtyři sáhy hluboko.

"Bičem. Kurva, kotě, píchni mi trochu." Objednávám mu kořalku a jsem zklamaná, protože vidím, že naopak on mě nepíchne vůbec. To ještě nevím, že v noci budu mít jiné starosti než se svou čičou.

Dveře hospody se rozlétnou a v tu chvíli je jasné, že tanec začíná. Sivý, a dokonce ne sám, ale s přáteli. Nevypadají sice jako lovci odměn, ale čert jim věř. Svírám šavli a tisknu se zády ke stěně. S Křivákem se při tomhle tanci nedá počítat. Kokot. Přivlekl nám je na krk, pitomec. Jestlipak se dá věřit oknům. Asi těžko. Pánové nejsou žádní začátečníci. Polknu a dýchám, snažím se zhluboka a pravidelně, cítím známý tlak kolem bránice. Strach. Ten se jen tak rozehnat nedá.

"Je tu jen Křivák a malá holka," zavrčí vysoký muž s jizvou přes tvář. A jde ke mně. Pomalu. Výhružně.

"Zahod' to, nebo uvidíš." Uvidím, at' šavli zahodím nebo ne.

Takže po něm seknu. Couvá, točíme se. Čekám, kdy ucítím ostří v zádech.

A taky ho cítím. Opřené o ledviny. Pomalu skláním čepel a trochu pracuju s řasami. Starší pánové to mají rádi. Možná že dokonce vyloodím slzu.

Zjizvený mi bere šavli z ruky. "Uf, na starý kolena se prát s dětma. Kam jsme to dopracovali." Kroutí mi ruce dozadu a já vidím, jak Sivý Křivákovi jednu vrazí. "Že se nestydíš, takový hůdě." Svazují mi ruce a já nejsem jen otrávená. Mám strach. Nenávidím ten pocit, když vás svážou. Vždycky mě začne svědit celé tělo a nemůžu dýchat. Ale kdo se stará o moje pocity. Myslí si, že jsou slušní, když na to nevezmou tenký provaz. To už tak patří k naší práci. Do prdele. Vrhnu na Křiváka vražedný kukuč a nechám se odvést ke koním. Vůle vaše, pánové. Ale nedaruju vám to, a Křivákovi taky ne.

Víte, jsem dědek ještě ze staré školy. Netěší mě, když vidím, že všechno bylo na nic, že z mých žáků vyrostli nájemní rváči, ba co hůř, obyčejní lupiči, a dvojnásob mě netěší, když je najdu v krčmě se zmalovanou malou opilou holkou, která se notabene ohání mečem a pokouší se ho někomu vrazit do slabín. Nelíbí se mi, když si někdo říká Křivák a zapomíná, co dělá šerm šermem, a nemám rád holčičky v kalhotách pobryndaných červeným a kořalkou.

No což, nemám, ale pomůžu rád. Kdysi, před mnoha a mnoha lety, jeden téměř chromý chlap to samé vysvětlil mláděti, které ani nenapadlo, že si jednou bude mít proč říkat Sivý. No a já... já to rád předám dál.

Věděl jsem, že s nimi nebude lehká práce. Křivák je vlastně už dávno dospělý chlap, a to děvče? Málokdy jsem viděl takový pohled v očích holky. Víím, že tyhle děti jsou tvrdé, když mají přežít, ale na druhé straně je škoda, když se z hezkého děvčete stane vztekklý pes. A možná že i v tomhle drzém děcku něco je.

Ech, nečekal jsem, že budou nějak zvlášť zkroušení, ne, nečekal, ale že se porvou hned, jak slezou z koní?

Že sprostě nadávající tmavovláska kopne Křiváka do rozkroku a pak se nás pokusí pokousat?

Seřezal jsem ji bez pardonu, to uznávám. I když je to holka, já pořád vidím hlavně nevychovaného fracka, který nezaslouží šibenici, ale potřebuje pevnou ruku a léta na šermířském sále, aby z něj něco bylo.

Neplakala. Nadávala jako starý zbrojnoš, potom fňukala, vrtěla se a kopala.

A Křivák? Jen se ušklíbal. Možná, že pro toho už šibenici postavili.

Děvče se schoulilo, klubko kolen, loktů a zcuchaných vlasů, po bití tichá a vyčerpaná. Pod žebry mě zazábla výčitka.

Pak leželi vedle sebe na podlaze, stočení, aby se trochu zahřáli, a spánek vrátil stín nevinnosti dokonce i Křivákovi. Tmavovlasá vypadala jako ztracený kolouch, s ušmudlaným obličejem a s rukama pod hlavou.

Asi už stárnu, ale zvedl jsem ji z podlahy a uložil do postele. Byla prochladlá jako poloutopené kotě, zavrtala se do příkrývky a znova usnula. A pak je vychovávej. Člověk by brečel.

Ráno nikomu z nás nepřeje, jsme noční ptáci, a tak po probuzení nebyli oba výtečníci zrovna v nejlepší náladě. Ztuhlé svaly bolí víc a všechno vypadá hůř v šedém světle svítání.

Rozcuchané děvče po nás kouklo zpod dlouhých řas. "Hele, tak co bude?"

Snad měla strach a docela jistě pruhovaný zadek, ale dál protahovala hlásky a opovržlivě křivila rty.

Hezká pusa, jen slova z ní padají horší, než jaká procházejí mezi vybitými zuby pasáků.

"Však se dočkáš," zavrčel jsem na ni. "Myslím, že dneska bude mít metla dost práce."

Vyplázla na mě jazyk. "To bych mohla i zvlhnout." A už ji měla. Ano, celkem vzato jsem proti bití ženských, ale jsou věci, které si nemůžete nechat líbit. Kopla mě do kolena (Ach, ty moje klouby. Léta dělají svoje.) a potom tvrdě do boku.

NA KOLENA, ZMETKU

Sedím, nohy v holinách na desce stolu. Můžu, můžu skoro všechno na Adalwolfově hradě. A nikdy nemám hlad, spousta jídla a víno ve sklepě. Opiju se a Sivý mě ani nezbije. Nesmí. Rány na kůži by byly vidět. Kazily by iluzi, a král platí jen za nepoškozené zboží. Vedle mé neklidně se vrtící nohy leží na stole bič. Jezdecký, přepychový, zdobený stříbrem, upravený pro lidskou kůži, pro královskou kůži... Leží tu jako symbol služebnosti, ne královny, té moje... Dřív jsem byla zlodějka a děvka, lupička a děvka, šermířka a děvka. Teď už jsem jen děvka, i když s bičem. Hračka. Hodně hněvu, hodně studu se skrývá v ranách, které dopadají na Adalwolfova záda, ale je to jen bezmocný vztek malé coury. Těžko se dívat Sivému do očí.

Teplo krbu mi hřeje záda... Ještě není čas, ještě není čas sebrat bič a jít. Stulím se do židle, oči se mi klíží, vzpomínám... na jiný bič a jiný čas. A na jiného muže.

Pach laciné krčmy a na stole zvětralé kyselé pivo. Rozlámaná se opírám zády o zeď a vyhýbám se očím hostinského. Nemám na zaplacení, a jestli Tarek nepřijde a nepřinese cinkavý, tak se to bez křiku neobejde. Nejen tenhle výčepní duch, ale ani bába, co pronajímá díru, kde jsme včera spali, ještě nedostala zaplacení. Kuplířka. Ve vedlejší místnosti celou noc vřískalo nějaké děvče. Zatínám zuby, kručí mi v břiše, hostinský se mračí jako čert a nevypadá, že by mi dal na dluh byť jen polívku. "Kde jsi, chlape?" vrčím si pro sebe, protože opilci už přepili kocovinu a teď začínají projevovat nepříjemně vtíravý zájem o malou holku, co sedí sama v koutě. Snadná kořist. Odkopnu šmátrající ruku a cvaknu mečem v pochvě.

"Chceš mě? No tak do mě pojd'..." odhrnu pysky a sevru rukojeť.

"Rajdo blechatá." Chlap mi dýchne do obličeje výpary kořalky a odvalí se zpátky na svou lavici.

"Kokot."

Nervózně se ohlédnou ke skřípajícím dveřím, opatrnosti mě už život naučil a člověk nikdy neví, co vpadne do síně.

Tarek sebevědomě projde místností, nápadný v černé kůži se stříbrnými cvočky, křivý úsměv na liščí tváři. Nepěkný úsměv.

"Mám kšeft, cácorco."

"Budu s ním muset šukat?" ohrnu rty.

Podívá se na mě z vysoka. "Ne, nejsem šestákovéj pasák. Tohle je něco jinýho. Jdem se umejt," zavelí a zvedne mě z lavice. Sbírá své hadry a putykář už je na cestě k nám.

"Platit, sebranko. Váší se to tu celý den..."

"Tu máš, šupáku." Můj průvodce mu hodí zlatku, vznešeně, jako ten, co má kapsy napakované.

Hostinský po ní chňapne a ukloní se. Tarek mu kyne jako pán.

Dává mi málo, panchart, mám hlad, hroznej hlad, už je mi jedno, co je to za vyžírku, potřebuju se najíst a pak si klidně lehnu na břicho a ať mě filcujou třeba celou noc...

"Nějaký jídlo, kocoure?" Pokouším se vypadat mazlivě, ale hlad mi křičí z očí a Tarek to pozná.

"Nejdřív práce, pak jídlo. A takhle zvalená makat nemůžeš. Padej." Strká do mě a sune mě ulicí k zchátralé ruině, ve které jsou v téhle čtvrti lázně.

V kádi je voda pochybné čistoty a hlavně dočista ledová. "Vlez tam."

Nerozhodně strčím do vody ruku a po celém těle mi naskočí husí kůže. "Je to studený."

"Já ti to nevhřeju. Mám tě tam hodit?"

Ponořím se do vody a drkotajícími zuby šmejdím mokřým hadrem po své kůži.

"Pořádně! Je to nóbl kunšoft." Umyju si tedy ještě obličej a s úlevou vyskočím z kádě.

"Teď ty..." a zabalená do hadru škodolibě sleduju, jak ledová voda vymaže Tarekovo nádobíčko ze světa.

Vrazím si ruku pod bradu. Zhruba před měsícem jsem ještě věřila, že o něj stojím, tak před dvěma týdny jsem zjistila, že mezi milencem a pasákem není zas takový rozdíl, a před týdnem, kdy jsme se do krve servali, zase zjistil on, že nejsem zrovna ovečka. Nevěříme si, ale přesto se městem

potloukáme spolu. Vyzná se, sežene škvarky, dobře šoustá. A navíc, když je vám šestnáct a jste holka, potřebujete vedle sebe chlapa, jinak se dostanete pod ruku jinším ranařům, než je Tarek. A to já nechci, to za žádnou cenu nechci.

Vyleze z vody a strhne mi z ramen látku. Stírá vodu, která mu zůstala v tmavých chlupech, drkotá zuby zrovna jako já.

"Co koukáš?" oboří se na mě. Pokrčím rameny, nechci se hádat ani rvát, jsem hladová a nevyspalá.

"Ale odpískat bys mě mohla..." sykne s pohledem upřeným na můj klín a pak mě popadne za krk...

Grrrrrr, nemám ráda chuť semene...

Míříme do čtvrti hned vedle náměstí, chodci se podezřívavě dívají po našich mečích, ženské sbírají sukně do špetky, aby o nás nezavadily. Tarek mi přinesl čistou halenu, dokonce mě přinutil strpět jeho "česání". Mně to spíš připadá, jako když vás kat zavře do klády a pak se vám pokouší utrhnout hlavu, ale budiž. Začínám být podezřívá, boží vědí, kam mě zašantročí, když jsou s tím takové cavyky. Lidi mají různé chutě a někdy... hnuš.

"Hele," zatáhnu ho za rukáv, "na rovinu, co je to zač ten chlap, ke kterému jdem?"

"Magor. Však uvidíš."

Zastavíme se před domem, který má dokonce i věžičku, pracháč, pomyslím si a nepříjemně mě mrazí. Tarek zabuší na dveře a po chvíli otevře sluha, v livreji, panečku, tady jsou vidět peníze; není divu, že tu můj podrazáckej parták dostal zálohu. Cupu za lokajem po schodech, cítím ruku svého kumpána, jak mi šátrá po zadku, trhni si, bleskne mi hlavou, a pak se dveře otevřou a přes nos mě praští vůně jídla.

"Pozdrav," syčí mi za zády Tarek a sám pokývne hlavou směrem k muži, který nám jde vstříc.

Prohlížím si ho. Pán, takový, jací obvykle chodili za komediantkami, když jsem ještě jezdila v cirkusové káře... Pomenší, břicho už povolené, vlasy spleené pomádou, měkké rty a vymasírované vrásky. Čistý prádlo. Snad to půjde přežít.

A za ním na stole... jídlo, spousta jídla. Kachna a sladkosti, kaše, kandované ovoce a jablka. Přitisknu si ruku k břichu, aby mi v něm nekručelo nahlas.

"Povečeříte se mnou?" ptá se pán medovým hláskem, on je snad na chlapy, myslím si a po očku mrkám na Tareka. Jenže proč by sem tahal mě, kdyby to byla pravda?

Jídlo voní, zasedáme ke stolu a já jen těžko krotím touhu nacpat si kus masa do pusy, lhostejno, jak to bude vypadat. Tarek polyká. Zastydím se, pojednou si připadám jako hladový pes... Pozval nás, aby nás viděl slintat? Aby se vytáhnul nad lůzu, co za zlatku prodá i vlastní... Fuj. Ale ono to tak voní...

Břichatec nabírá stříbrnou lžící z mísy a nakládá na talíř a pak tu zázračnou věc pokládá přede mne.

Popadnu ji do ruky a Tarek mě pod stolem kopne... Pozdě.

Zuby trhají maso a svět hned vypadá líp.

TA, KTEROU SMĚJÍ SEDLAT JEN BOHOVÉ...

Milostná píseň muže

Viděl jsem tančit
v bouřkových mračnech černého koně
měl tvoje jméno
Viděl jsem běhat v bouřkových mracích
zpeněnou klisnu
Prošel jsem v noci houštinou strachu
Potokem ohně
Pod tvou čepelí jsem zemřel
a v tváři smrti já viděl tvou tvář

I.

Ležím na zahradě a pomalu se propadám do bělavého snění dětí. Náhle přes má víčka padne stín. Země se chvěje. Rozvřískám se, ale ruka mi přikryje ústa. Vytřeštěnýma očima hledím do tváře temnovlasé paní.

"Nekřič, maličká." Paní má vlasy dlouhé až k pasu a oči jako bezedné tůně.

Hladí mě, a já tichnu hrůzou, protože se po nebi převalují mraky černé jako útržky noci.

Paní se na mě usmívá a chladnými dlaněmi mi tiskne spánky.

"Neboj se mračen" prozpěvuje "neboť ony jsou tvým osudem, neboj se ohně, v tobě teď hoří, neboj se cvalu, dlouhého cvalu, dítě, jež budeš Pochodní."

Opírám si hlavu o její prsa, pojednou klidná jako v náruči matky. Dýchám vůni šatů neznámé a cítím kůru vrby. Vítr se točí kolem nás. Pak ucítím tlak mezi očima a propadnu se do spánku plného snů...

Mračna poletují kolem mě, kopyta duní a já se vznáším a propadám v sedle koně.

Najdou mě večer v lese a já nejsem schopna říct, jak jsem se tam dostala.

"Čáry a kouzla" šeptá chůva. "Elfové ji ukradli, už nemají dost svých dětí. Nenechávejte ji spát na zahradě, nebo se s holčičkou už nikdy neshledáte." domlouvá svým rodičům.

"Pověry." odsekne trochu poděšeně moje matka.

"Pověry?" Chůva mi odhrne sukénku a ukáže na moje lýtko. Je ovázané kusem zeleného hedvábí, který voní vrbou. A pod látkou se skrývá šrám. Jemnou dětskou kůži prosekla větev.

Dospělí mlčí, ale od mé postýlky se v noci nevzdalují, chůva mě po mnoho let drží v noci za ruku. A nad střechou našeho domu se valí bouře.

Potuluju se po lesích, často, příliš často, straním se dětí, prozpěvuju si písničky, podivné písničky, které si sama vymýšlím.

A ustaraní rodiče mě posílají do školy, do divné školy, kde učí ženy se stříbrnými medailony.

Čarodějnice.

Zuřím... "Tady jsi v bezpečí." říkají mi. A bouře se honí vysoko, vysoko nad na věžemi penzionátu. V noci slyším dunění a sním o mužích a o koních. Dospívám.

A když školu opustím, jsem nadána Mocí. A toužím po mužích a sedlám koně.

II.

Vítr mi olizuje tělo. Tisknu si ruku na hrud' a pozorně našlapuji na mokřím listí, vyhýbám se zlámaným větvím i ostrému kamení. Klepu se zimou... Nadávám, kleju a proklínám. Proklínám hlavně sama sebe. Chybovat při teleportaci je neomluvitelné, je to směšné selhání, školácké. Udělat chybu při teleportaci a ocitnout se nahá uprostřed lesů, to může stát život. Dokonce i čarodějnicí.

Cítím kouř a slyším vysoké ržání koně. S úšklebkem se podívám na svá poškrábaná lýtka, vyholený klín ozdobený tetováním, zimou ztopořené bradavky. Pokud je to tábor žoldáků či dřevorubců, budu vítanou návštěvou. Pokud je to tábor dřevorubců, budu je muset umluvit. Protože čarovat, čarovat budu pořádně schopná až se vyspím, najím, odpočinu si... Mohu být ráda, že jsem se nestala podivným faktótem v nicotě. Ale vítr studí. Olíznu si rty a opatrně se blížím k tábořišti.

Nevykřikla bych. Ne, nevykřikla bych ani kdyby mi známý pocit nesevřel hrdlo. Paralyzující kouzla znám dobře, ale tohle je velmi silné a je těžké mu odolávat. Promrzlé tělo tuhne ještě víc, jen s námahou otáčím hlavu. Napřažená dlaň se chvěje a pak pohlédnu do chladných elfských očí.

Stojím nahá uprostřed elfského tábora a na prsa mi míří šíp. Vysoký elf v modré haleně na mě ukáže bradou: "Je to čarodějnice, dávejte na ni pozor. Lidská, ale přece jen čarodějnice."

Už zase mohu mluvit: "Zvláštní způsoby, kolego. Hodí se spíš pro lupiče, než pro mága."

"Pozor na jazyk, tetovaná. Nikoho z tvé rasy nevidíme právě rádi, a lidské špehy nejmiň. A Envö nebývá galantní."

Zatnu zuby. Zánik rasy nikdy není hezký a elfské zámky chátrají a pustnou, háje padají pod sekerou, a elfové ve městech prodávají rozumy, holky a drogy. Písně a úsměvy. Svá hedvábná objetí. Někteří elfové... Jiní dosud bojují štíhlými šavlemi, drnčivými luky i jedem v pohárech. Envö nenechává lidi přežít. Říká se, že mu kdysi kdosi nechal umučit matku. Vítr provívá mým tělem a pokrývá mou kůži zimnicí. Možná, možná je to vítr. Možná strach.

Vyčkávavé pohledy na mně uplývají jako jinovatka, chladné hodnotící pohledy hubených, zatrpkle vyhlížejících mužů v hedvábných halenách, výsměšné pohledy žen s výrazně nalíčenýma očima. Ztroskotanci v čase, opuštění svým světem. Dosud krásní. Ale zdaleka ne navždy.

Kruh se zavlní a dovnitř vstoupí muž a žena. Oba mají tmavé vlasy, dlouhé až k pasu, spletené do komplikovaných účesů. Zcuchané. A nad vysokými lícními kostmi žhnou oči barvy starého ledu. Takle hra nebude o slitování.

"Co řekla?" štěkne Envö na čaroděje. "Mluvila?"

"Jestli chceš něco vědět, ptej se mne, ne jeho." Vztek pomalu zahání strach, ostatně, strach je neřest, tak nás to učili.

"Mlč, děvko." Brzy pozbývá rozvahy první rytíř elfských oddílů.

"Trochu zdvořilosti, elfe." Narovná se v zádech, ale vím, že těžko mohu působit důstojně, nahá a bosá před hroty šípů a v ohni zlých pohledů.

"Trochu zdvořilosti a zdravého rozumu. Špehové obvykle nepřicházejí nazí a hlavním vchodem. Přišla jsem požádat o pomoc, ne bojovat s hrstkou fanatiků."

Elf stiskne zuby ret, jako by přemáhal touhu mě uhodit a odplivne.

"Neposkytujeme žádnou pomoc nahým lidským čubkám, tetovaná. Jediné, co pro tebe mohu udělat, je, že ti podříznu krk vlastnoručně. A rychle."

Smrt, ukrytá ve zdobeném noži je blízko, měla bych se bát. Ale já ji necítím, necítím přítomnost smrti v tom muži. Cítím jen únavu, trpkost a prázdnotu, cítím také hlad. Podivné lačnění, divně naléhavé lačnění, mrazivou žádost a smutek hluboký jako mořská propast. Pohodím hlavou.

"Nepřišla jsem poslouchat nárek opuštěného dítěte. Mne neohromíš tím divadlem kolem vašeho umírání. Samotu znám. Čarodějové bývají sami mezi lidmi. Odlišní bývají sami." Hlas se mi klesne do chrapotu. "A měj u sebe vždycky ostrý nůž, ty uplakaný bojovníku. To aby sis měl čím podříznot chřtán, kdybys zůstal poslední."

Cítím klamný nával síly, ale vím, že k boji jí není dost. Snad k smrti bez hanby, k té by stačila. Envö ke mně přikročí. Podívám se vztekle, zpupně do jeho očí a vidím v nich zuřivost a bolest. Bolest a zuřivost. A cítím povědomou, dávno zasutou vůni vrbové kůry. Popadne mě za rameno a pak surově postrčí k ženě, která přišla s ním. "Obleč tu lidskou běhnu, Suniel. A pak jí pořádně svaž."

OČISTI TEN MEČ

Vím, bratře, že teď uděláš to, co udělat musíš... Ale přesto chci, abys věděl, že jsem nikdy nechtěla zmrzačit žádnou z nich. Že jsem žádné z nich nechtěla opravdu ublížit, dokonce ani té mrňavé bestii Fridě ne!

Díváš se teď na všechny ty biče a jehly a bezpochyby si myslíš, že tu moje žacky žily ve stálém utrpení. Pleteš se, můj milý, a i když už se nikdo jiný nebude ptát, tobě to vysvětlím, protože jsi přítel, protože jsme v poli leželi v jednom stanu a protože mi zachránil život.

Všichni teď budou špinit moje jméno, ale ty budeš znát pravdu... Ty budeš vědět, že stará Medvědice nesfoukla plamen žádné z těch čubiček a jak jsou bohové nade mnou, udělat jsem to mohla. Myslíš, že by bylo těžké zlomit krček té zrzavé poběhlice? Ne, bratře... Zemřela by tiše jako ptáček, ta malá vyválená coura, kterou mi bylo peklo dlužno. Ta rezavá fena.

Řekni sám, jestlis mnohokrát nezřezal své žáky řemenem od pochvy? Není to přece nic divného, i my jsme byli tak vychováni a nic na tom nebylo. Nic nebylo na tom, že jsem občas z nějaké líné poletuchy, co si pletla šermířskou školu s holubníkem, stáhla gatě a pořádně ji zmalovala. A pomáhalo to, osvědčilo se to, nebyl důvod, proč to měnit.

Ach, myslíš, že jsem na ně neměla vzít řemen jen proto, že to byla děvčata? Sama jsem kdysi byla děvčetem a vím, že holky nejsou z cukru, že potřebují oprat' víc než kluci. Že jsou rvavé a lačné a surové. Musela jsem chránit svou autoritu, bratře, z výčitek si nic nedělaly, ty mazané ještěřice. Musela jsem.

Ano, říká se, že jsem nikdy nepocítila touhu k muži, a možná si myslíš, že proto. Že proto jsem zahořela, když jsem viděla ta svíjející se těla, hladká dívčí těla, rudnoucí kůži, ty nahé nestoudné klíny. Snad, snad to tak bylo, ale nechtěla jsem jim ublížit, vždycky jsem myslela na jejich dobro... Byly tak pošetilé, tak lehkomyšlné, drze vyzývavé ve svém hloupém mládí. Beztak by jim to pak udělal někdo jiný, po čase a možná i hůř. Chránila jsem je. A ony... když je sem jejich rodiče posílali, věděly, že je čeká tvrdá práce a rány, že tu z nich vychovejím bojovnice. A já je z nich vychovala, to víš sám dobře. Byly tvrdé... Ale i tak křičely, křičely, když nad nimi zasvištěl bič. Dokonce i Frida. Plakala a křičela jako ostatní, ale měla jsem si všimnout jejich očí. A dát si pozor.

Ty ostatní přicházely s rodiči, kteří se chtěli zbavit jednoho hladového krku, dát děvčeti vychování a snad i jednou dostat pár zlatých z žoldu, ale Fridu přivedli z rathausu z dolního města. Mohla být ráda, ráda, že jsem se jí vůbec ujala, že nezůstala v šatlavě, s oholenou hlavou, zmrskaná, že jí za potulku nevypálili cejch a nevypráskali ji z kraje, ale ona nebyla. Bozi vědí, jakou školu dostala na cestě, jakým kouskům ji naučili, než přišla sem, co po ní nějakí pobudové chtěli v brázdě vedle polí. Poznala to... Příliš rychle a já ji nedokázala zvládnout. Poznala to.

Když přišla, byla jako všechny ostatní. Snažila se vyhnout práci, kradla z kuchyně cukr, žvanila s děvčaty v noci pod peřinou. V ničem se nelišila, dokonce ani potom, co jsem ji poprvé zavolala do své světnice.

Přišla, vymlouvala se, kroutila, ani se příliš nebránila, když jsem vzala metlu a poručila jí stáhnout šaty. Pravda, nestyděla se. Snad ti Ray vyprávěl, jaké má ta holka tělo, snad jste si o tom povídali, ještě než jsi přišel sem, ale já ji pořád vidím, jak se přede mnou poprvé svlékla. Bílou kůži sem tam kropenatou modřinami, svaly na zádech stažené námahou a neklidem a úzký pas. A kulatý zadek děvky. Je, je to děvka, pamatuj na má slova. Možná právě to mě pobláznilo. Snad jsem se neměla narodit jako ženská a všechno bylo v pořádku. Snad.

ZIMNÍ SVÁTEK

I.

Svaly ztuhnou, jak se ostří dotkne šíje a prsty povolí sevření kolem jílce meče. Kopanec srazí vyzáblého muže k zemi.

"Ruce za hlavu." Muži z královské gardy zpracovávají záda ležícího holemi za stálého hulákání. Potom zvednou zbitého na kolena. Na sníh kape krev z rozbitých úst.

"Podejte mi někdo provaz ..."

II.

"Ah, ano, únosy děvčat už nevynášejí tolik, co dřív, za holky se dnes platí míň, než za kobyly. Zkažená doba. A sloužit vrchnosti, to je jako se na trhu handrkovat za pána ..."

Já stará bláznivá vražda opelichaná, čert mi napískal tuhle špinavou díru, tuhle malou sněhem zapadlou vesnici, tenhle statek, co si říká království. Kopance a pouta do krve. Do pr..."

"Vstávej, bratříčku. Královna si s tebou chce popovídat."

Louč ozářila úzkou celu, hrst slámy na zemi i spoutaného muže. Copy, které mu lemují tvář, jsou pokryté zaschlou krví, roztržený ret odkrývá zuby, spoutaný kloní hlavu. Výslech a rány. Čekání na smrt.

"Do psí kundy," A strach.

Síň, kde zasedá soud, není velká, a velká není ani porota. Na vyvýšeném trůně sedí žena a šířku jejím ramenům dává jen rozměrný plášť s vlčí kožešinou. Obroučka kovu tiskne k hlavě rudé vlasy rovně zastřižené nad čelem a padající na límec.

"Klekni." Provinilec padne na kolena a sklopí hlavu.

"Je to ženská, tak snad ..." cítí, jak se mu ramena chvějí vyčerpáním. "Jako pes tady před ní, jako pes ..."

Kdosi čte nezúčastněným hlasem obvinění, místnost je plná mužů, stráží.

Monotónní přednes občas přetrhne smích, podivný ženský smích končící v kašli.

"Ještě se bude, čubka, smát, flundra potrhlá, já bych ..." Souzený pozvedne hlavu, aby se podíval na královnu a strne. Z rudých vlasů vykouklo ouško, špičaté jako ucho elfa.

"Bohové, elfská kříženka, taková, za jaké nechtěli dát v žádném bordelu ani pár zlatých."

Vzpomíná na ostré chňapající zuby, na jejich syčení, když je po výprasku klátil někde v seně. Dcery žen znásilněných elfy, dcery elfek prodaných do bordelů.

"Jakou by taková měla cenu? Snad jen že je rudovlasá, ale možná se barví ...Nemilosrdní bohové."

MLYNÁŘČINA NÁRUČ

"Kde je Torge?"

"Šuká."

"Tu mlynářku?" zvednu se ze země a opráším si zadek.

"Přesně."

"Je tam už od včerejška. To se připlazí po břiše."

"Jo," zašklebí se Arvid a stáhne si košili. "Pojď se koupat, kotě."

S rozmyslem si sundám kalhoty a odmotám šátek, ovázaný kolem hrudníku.

"Skáčem z vrby?" navrhnou svému druhovi.

"Se ví. Lezeš první."

Oblázky křupají pod nohama, když se odrazím a vyšvihnu na větev.

"Nekoukej mi mezi nohy, chlíváku."

"Nekoukám," chechtá se Arvid se zakloněnou hlavou. "Náhodou koukám úplně někam jinam."

Mokrý vlasy studí na ramenou, jak od vody s večerem táhne chlad. Arvid napíchal kolem ohně pruty a na nich se pečou drobné ryby. Natáhne ruce k plamenům. "V noci bude kosa."

"To bude. Co takhle sehnat nějaký kšeft?"

"Hm," přitáhne si na klín meč a zamýšleně jím cvaká v pochvě, "ale co tady?"

Pokrčím rameny. Co tady? "Zajdem do hospody, ne?"

Kývá, až mu z copů odstříkuje voda. "Zajdem, ale pro tři tu stejně práci nenajdeme. Mohla bys..." zasní se.

"Mohla bych co?" přiložím mu nůž k ohryzku.

"Vydělat pod duchnou aspoň na polívku, ne?" hihňá se klukovsky, když ho povalím na zem. Koulíme se po kamení, cítím pod žebry jeho loket a jeho stehno mezi svými. To určitě, panáčku, ušklíbnu se v duchu a čelem ho udeřím do kořene nosu.

"Čubko bláznivá, za tohle ti seřežu zadek," skučí, pak se zvedne a pádí k rybám.

"Nedám ti ani jednu, když mi nedáš," vyplázne na mě jazyk v neslušné grimase.

"Kušuj," uchechtnu se a s povzdychem na sebe natáhnu zaprášenou blůzu.

"Tak jdem?"

"Až po jídle," zasvítí na mě Arvid očima, které se nepodobají lidským.

Arvid je zaklínač a já, naneštěstí, taky.

Trochu opilí se šineme k mlýnu, kde si užívá náš třetí kolega Torge. V krčmě jsme se, kromě opileckých stesků o manželkách, dobytku a úrodě, nedozvěděli nic. Klidný kraj, pomyslím si. Spořádaný kraj, kde se práce pro partu zaklínačů neváří pod každým stolem. Jistě, zaklínači jsou osamělí lovci, jenže teď je léto, horké a líné, léto, které svádí k zahálce a k dovádění ve vysoké trávě. Vědět to náš představený, dá nasolit bič, ale nikdo z nás není takový blázen, aby mu to vyprávěl. Tedy, aspoň doufám.

"Torge, Torgée," křičíme a tlučeme jílci mečů do zavřené brány. "Vstávačka."

Mlýn je tichý, ale jen chvíli. Pak uslyším zvuk bosých nohou běžících po hlíně a Torgeho hlas: "To jsou kamarádi, holčičko, jen klid."

Stěží skrývám smích. Torgeho "holčička", rozložitá mlynářka, váží dvakrát víc než kterýkoli z nás a je nejmíň stejně tak stará. Náš plavý kocour se zase vyznamenal, krčím nos. No, možná mu učarovala spíše plná špižirna než její majitelka, ale kdo jsem já, abych mu sahala do svědomí?

"Pohni," křiknu a vrata se konečně otevřou. Torge stojí bosý na udusané hlíně dvora a vypadá drobet unaveně. Za jeho zády se rozkládají mohutné vnady paní mlýna a já už se ani nedivím, že její manžel skončil mladý. Nejspíš ho zalehla.

"Kamaráda vidím jen jednoho," dí ta dobrá žena. "Co je to druhé?"

Zapraskám klouby a Torge výstrahu pochopí.

"Loty je naše kolegyně, zaklínačka."

"To není práce pro slušnou ženskou," odfrkne mlynářka a zakormidluje objemným pozadím směrem k domu. "Poběhlci tu nechci."

Nestačím se ani nadechnout, Torge je rychlejší. Udeří ženu hřbetem ruky do tváře a stačí přidat ještě zdařilý zásah i na druhou stranu.

"Přehnalas to, Linde. Ženské obvykle nemlátím, ale kdyby tě umravňovala Loty, dopadla bys hůř."

Mlynářka si drží postižená místa a ječí vysokým stoupajícím jekotem hysterek. Dvůr ožije pacholky a děvečkami, všichni postávají v uctivé vzdálenosti, rozespálí a trochu dychtiví.

"Á, polívka nebude," konstatuje Arvid a očima ukáže směrem k vratům. "Zašněruj si poklopec, bratříčku, obuj si boty a mizíme. Dáma to zřejmě nemá ráda takhle zostra."

Torge kývne, plavá kštica se mu rozlétne a je pryč.

"Dávej pozor na ty lidi," šeptám. "Kdo ví, co ty vesnické hroudy může napadnout."

"Bez obav, kotě," uklidní mě Arvid. "Kvůli pár fackám si pro krvavou polívku nepřijdou."

Mlynářka už přestala kvílet a nenávistně si nás teď měří. Oči má utopené v rudých tvářích a podivuhodně zlé. Masky dobromyslné panímámy spadla.

"Žebroto," syčí nenávistně, "postarám se, abyste viseli."

"Ajajaj, že on to Torge dneska trochu flákal?" zeptám se účastně.

"Ty toulavá fenó..." plivne po mně nadávkou.

Pokřčím rameny. "Každý nemůže tloustnout u boudy," odpovím kousavě a ženská se nafoukne ještě víc.

"Jdeme." Torge má řemen od pochvy meče přes rameno, boty na nohách a sedlový vak v ruce. "Nic jsem si nenechal na památku, poklade. Buď bez obav," zašklebí se na svou bývalou milku a postrčí mě před sebou.

"Mizíme, Loty."

"Sebranko blechatá, zrůdy, vy... vy proměnění zmetci," vříská nám mlynářka do zad. "Pošlu na vás biřice."

"Pošli," obrátím se na okamžik, "pošli, vdovičko. On jim Torge vysvětlí, co a jak máš ráda."

Žena supí vzteky, ale to už sbíháme na louku.

"No, děti, z husy k večeři sešlo," zapitvoří se Torge. "Rybička na mě nezbyla?"

Klušeme proti proudu potoka, nad hlavou okrouhlý měsíc. Boty se nám boří do podmáčené trávy.

"Kurva."

"Kde?"

"Hovno kde, šlápnul jsem do díry," nadává Arvid. Náhle strne. A nejen on. Medailon na mém krku vibruje jako zběsilý. Koutkem oka zahlédnu v trávě pohyb.

"Támhle. Něco malého," zatočím mezi prsty nožem.

"Už je to pryč," odplivne si Torge. "Tohle nesnáším."

Protí nebi se rýsuje silueta poboženého mlýna, který zřejmě prohrál souboj se svým novějším kolegou.

"Podíváme se tam?" navrhnou.

"Platí nás za to někdo?" zavrčí Arvid. "Nejspíš tam nic není, jen..."

"No právě."

"Ženská," směje se Torge.

"V tom se vyznáš, co?" žďuchnu ho pod žebra. "Chlapi, jdeme."

Mokřad pod našima nohama mlaská jako bezzubá ústa.

Tiše prolezu rozvalenou zdí. Za krkem mě studí předtucha, instinkt, který napovídá, že místo není v pořádku. "Může tu být zřídlo?"

"Může tu být leccos. Ten zatracenej medailon pořád..."

Položím si prst na ústa. Tichem noci se nesou podivné zvuky, zvuky, které člověk obvykle slyší od dětí. Dá se do mě zima.

Tiše, jak nás to léta učili, se vydáme za zvukem, když vtom dětské vrnění protne skřek. Rozběhnou se pod polozřícený krov. Ty děti...

Když vpadnu do místnosti, je mi rázem jasné, proč mě medailon škrtil. Na podlaze pět kojeňátek trhá psa. Zvíře sebou zmítá v agónii a malé ručky mu rvou údy, ústečka, jako stvořená ke kojení, se blýskají zuby.

"Fuj," vydechnu a tasím meč. Kojenci váhají jen okamžik. Pak se jeden z nich rychle jako krysa vrhne po mé botě. Odkopnu děcko a čekám suché lupnutí páteře. Neozve se, jen jednolitě modré oči dítěte ve tmě světlkují jako oči dravce.

"Co je to za hnus?" ozve se Arvid za mým ramenem.

"Nevím," syкну a jedinou ranou meče zbavím psa trápení. "Nevím."

Torgeho nůž proletí vzduchem a najde bílou postavičku. Měla by přijít krev a předsmrtný boj, ale děcko se jen hadím pohybem prosmýkne kolem a zmizí pod hromadou sutin.

"Chytím to," křiknu, ale pak zjistím, že provést to je zatraceně těžké. Bílá tílka už neútočí, utíkají. Odrazím se, dopadnu u hromady suti, pod kterou mizí, a poslednímu přišlápnu nožku. Ožene se po mně ostrými zuby a já zachytím jeho zuřivý pohled. Snesu ho jen okamžik, pak nohu zvednu.

"Kluci, je to... mrtvé."

Choulíme se k sobě na břehu jezera. Noc je chladná, dvojnásob studená se zdá po tom, co jsme viděli. Ani na ryby člověk nemá chuť.

"Torge, kde se to tam vzalo, co myslíš?" zašeptám do tmy.

"Nemysli na to," zavrčí, "nemysli na to a spi." Jeho ruka mi putuje po břicho a já jsem za přítomnost těch dvou teplých těl, dvou klidných, pomalých tepů docela vděčná.

"Ty děti jsou mrtvé," šeptnu ještě.

"Ne tak, jak by měly být," ozve se rozespale Arvid. "A zavři pusu, nebo ti do ní strčím..."

"Chlíve," přetáhnu si plášť přes hlavu a pak už opravdu spím.

"Co s tím budeme dělat?" Snažím se sežvýkat kus chleba, tvrdého, že by i do démantu udělal rýhu. Nad našimi hlavami pálí slunce, skoro nepatřičně pro tak časně ráno, a mně se skoro chce věřit, že noční setkání byl sen. Podívám se na svou holínku, která nese stopy drobných ostrých zubů. Dobrá, sen tedy ne.

"Cokoli, když za to někdo zaplatí." Torge se podrbe na břicho a já ho stíhnu podezíravým pohledem.

"Nechytils filcky?"

Zaťuká si na čelo. "Byla to mlynářka, ne děvka."

"No, na to, že nebyla děvka, ti dala dost rychle, sokolíku."

Nejistě sklopí oči ke svým tříslům. "Jestli od tebe něco chytanu..." potězkám výhruzně meč, "tak..."

"Se kouknu," zvedá se Torge od ohně a můj pohled se setká s Arvidovým.

Protáhnu koutky a pak, z ničeho nic, dostanu chuť se podrbat.

HRA I.

(SABAT VYHOŘELÝCH)

I.

Mince víří ve vzduchu, leskne se a točí. Vidím jeho oči, stejné, jako při soubojích na nože... Hra. Jsme omrzeli a tohle je jen hra.

Upřu oči na minci a cítím jeho vůli jako studený proud vzduchu. Zná mě, už desítky let mě zná, ale i tak je to chlap. Jen chlap.

Nadechnu se a ... on se podívá. Jen chlap. Mince dopadne. Panna.

"Budeme si hrát, bratře," řeknu chraplavě. Na krku mu zaškubou svaly.

"Slib je slib, a Hra je hra."

Odsunu židli a vstanu. Je mi zima. Svíčky, omšelé závěsy, a my dva. Naše těla jako nemocné stromy, šlechtěná, vyrvaná času.

Má hrud', bílá jako hrud' mrtvé a jeho olivová kůže, vrásky, jeho jizvy. Stojíme od sebe na šířku dlaně a já cítím všechny zahojené zlomeniny, rány, všechny jedy. Zakloním hlavu a dívám se mu do tváře.

"Svlékni si šaty," syкну tiše.

II.

Je tu všechno, co ke Hře potřebujeme. Všechny odznaky Hry, všechny nástroje Hry. Vnější podoba Hry je vždycky stejná ... jen hráči se mění.

Stojí uprostřed místnosti, nahý a není v rozpacích. Příliš mnohokrát jsme prodali svá těla a málokdy je darovali. Vysloužilí žoldáci radovánek. Zestárlé děti.

Stojí uprostřed místnosti a připomíná starého válečného koně. Šedivějící vlasy mu tečou z ramen na záda, vybledlé tetování vsáкло do kůže zbrázděné jako kůra stromů. Chci ještě vůbec zrovna tohle dostat pod sedlo? Slyšet ho křičet?

Ale všude kolem jsou nástroje Hry a probouzejí mou krutost. Nervozně promnu promodralé prsty, jak ve mně roste napětí, a vezmu ho za rameno.

Vztekle trhne hlavou, i pohyby má dosud hřebčí... jako před lety, jako před staletími. Namířím na něj ruku v runovém gestu: "Škubej se a přidám k tvým jizvám další. Hra začala a tys dal slib."

Výsměšně se dívám do jeho očí a vidím vztek a horký prvotní hněv. Hněv těla.

Došlápnu černou jezdeckou holinkou na jeho bosý nárt... "Chtěls pocít? Tak to spolkní, pse..."

Řetěz je součástí Hry, symbol Hry. Černý had řetězu se sune ze stropu a obtáčí zápěstí muže, kovově je líže ocelí ... tělo napolo visí uvězněné v pletenci vlastních svalů a šlach...

Olíznu rty a ovinu si jeho vlasy kolem zápěstí ... "Pocit přijde," šeptám, když vlasy uzluju do copu, "a přijde silný."

HRA II.

(STUDENÝ DÉŠŤ)

Studené bahno mi obejmě nahý kotník, mokrá látka se lepí ... Možná pláčou naši bohové, tolikrát znásilnění... ti, kteří nás zasvětili... vlasy mi padají na obličej, zmáčené, nasáklé vodou... Ohlédnu se po svém průvodci... kápě mu rámuje tvář a touha v očích není... Ani ji nečekám.

Hra se obrátila, ano, ale déšť a stromy kolem ji zabíjejí... je to cesta, jak načerpat energii, ale padající voda mi dává jinou... přivolává vzpomínky, dítě běží v dešti, malá chodidla dupou v kalužích, smích... a pak náruč, rty dívky, rty muže, les, cizí jazyk mezi zuby, poprvé, rozpaky a pak... déšť už jen za oknem, bílý prach v nozdrách a cizí jazyk v jiné bráně, vřískající dívka, těla všude kolem, líně pohupující se slabiny jen omrzele vycházejí vstříc, světlo svíc a déšť vytrvale tlučé do oken... Křik... Zatřesu hlavou... v mysli křik předávkované, křik, který ukáže, že neumíme dávat život, že ho neumíme vrátet, bílá mrtvá těla dětí a mé náhle bezradné ruce zaťaté za zády... Smrti padající na naši hlavu. I vzpomínky zabíjejí Hru, nejen voda, padající z nebe... Vzpomínky a vědomí viny.

Padá déšť...

Nízká kamenná chatrč, břidlice kluzká vlhkostí, provlhlé dřevo dveří. Vrazí do nich ramenem a dveře se pomalu otevřou. Malá okna zaslepená okenicemi, všechny hloupé propriety Hry ... pouta, lavice... Srovnám se v ramenou. Tohle nepotřebuju, nedovolila bych, aby se mě kov těch hraček byl jen dotknul. Přejdu místnost a sundám ze zdi bič. Podám mu ho a zvednu hlavu k jeho vyzáblé tváři.

"Jeden špatný pohyb a zabiju tě."

"Ty si nechceš hrát," jeho hlas je jako studený vítr "ty si nechceš hrát, chceš jen bolest... To není Hra..."

"Ne. To není hra," řeknu chraptivě a přetáhnu přes hlavu šaty, hedvábí šustí, ztěžklé vodou.

Shrne si kápi a se zájmem se zadívá na mé stehno, jen na okamžik...

"Co to je?"

"Popálenina..."

"To jsou... runy... vypálila sis tam runy... šílená... teče z toho hnis... je to... och, kurva, bohové, každému mohla ta čubka umřít pod rukama... I mně."

Sepnu ruce pod bradou "Ano, to mohla... Ale zemřela pod mou rukou... já jsem jí dala to svinstvo... a já ji pak nedokázala zavolat zpátky... Umřela... a ani nevěděla na co. Zašoustali jsme si ... s dětmi lidí. S omámenými dětmi. Durman? Jablíčka lásky... Měla jsem dobře vědět, že nejsou zvyklí a tolik nesnesou... jako já... jako ty."

"Chtěli to sami... holčičko..."

Ne, není rád, že to připomínám, jízva se táhne svědomím každého z nás. Přivést někoho k hrám a pak ho nechat zemřít... ubohost. Selhání... Není to Hra... dnes ne.

"Chtěli jsme to my, bratříčku! Tak vezmi ten bič ... a snaž se neudělat chybu."

Přejdu místnost... stehno mi trne hlubokou popáleninou, mokré vlasy se lepí k zádům. Pohodím hlavou a stisknu v dlani kruhy řetězu, který visí od stropu.

"Dělej!" hodím přes rameno. "Dělej už."

Slyším za zády jeho dech, kůži mám chladnou, napjatou, a v mysli zuřivost... nenávisť k sobě samé... Vzduch zasyčí, jako by se bič nadechnul... náraz... jen tupý ... mě postrčí ke kamenům stěny. Bohové, necítím to... měl to být jiný pocit... Další rána, náraz ... nůž... potřesu hlavou, jako dostat nožem... Bolest přichází, ale nenese pocit, další úder jako poryv větru ... projdu branou svých mrzačených zad do jiného prostoru... v ústech cítím železitou chuť, krev teče, cítím její pach... slané vlny mnou cloumají dopředu a zpět... něco praská... daleko... všechno je daleko... a pak vztek vzplane.

Bič dopadl na bok, prosekl kůži mrtvolně bílé polokoule zadku, tohle není vlna, to je bolest... chyba.

"Ty zmetku..." syčím skrz sevřené zuby a hněv vibruje v konečcích prstů. "Zabiju tě, ty ubožácká ľudro. Co si to dovoluješ? Cos chtěl...?"

Couvá, ruku vztaženou a v očích bolest... podivnou bolest soucitu.

"Omlouvám se, ano...", artikuluje pečlivě "omlouvám se, ale chtělas to ty... Odpusť si, kurva, odpusť si ... Tohle přece není žádný trest. Tohle není cesta, když nic necítíš... ani žhavý železo, ani bič, krev teče a ty stojíš jako strom ve větru, jako strom, do kterého buší sekera. Nic necítíš, nic nevíš... zakázala sis cítit bolest, že? Ty jsi ten vrah, vrah nevinátek a taky nejvyšší kat, kat ve vlastní krvi místo rudé kápě.

Víš co? Vezmi si ten bič, vezmi ho do ruky, dobře si prohlédni tu kůži, vlhkou od tvé krve... a pak ..." strhne si plášť a přes hlavu souká halenu "ho použij na mý záda. Ucítíš lépe rány, které zasazuješ, než ty, které dostáváš. To je trest, dívat se na rány, které jsi způsobila, taky jsem selhal, proč bys odpouštěla tomu, kdo ukájel svůj chtíč s omámenými dětmi, jak ty říkáš, co?

Ano, pozvali jsme je, dali jim durman, semena jablíček lásky... a přinesli jsme jim smrt. Padá to na naši hlavu, a na hlavu těch, kdo před desítkami let zasvětili nás a někdo před věky je... a... ano, stovky let plyne Hra." dívá se na mě očima potopenýma ve mříži vrásek a náhle vypadá starý, velmi starý.

"Chtěli jsme mladou kůži, růže," povzdychne "vrkání děvčat, pošetilosti kluků sotva odrostlých a osud nám připomněl, že míchat staré víno a mléko se nemá. Seber ten bič, růže. Až na mě příště přijde hlad a lačnění po vlhkých nachových paloucích, vzpomenu si na tvoje oči v hněvu."

Pomalou se sehnu a pozvednu bič... svaly na zádech jsou tuhé, zhmožděné, zvolna zvedám ruku, cítím nasládlý pach krve, Hra je daleko, vidím pletence svalů na pažích muže, přítele, spolupachatele, toho dlouholetého komplice v cestě, kterou nám život určil, vzlyknu a bič se zavlní, jako by byl obdařen vlastní vůlí a dopadne mezi lopatky...

Zatínám zuby, zvednout ruku mi působí bolest, krev teče po mužových zádech... to je bolest, jizvit s chladným vědomím povinnosti, bič švihá, šedovlasý zaklání hlavu, jeho dech sviští a krev tryská a pak už teče a teče...

V chatě je chladno, opírám se rozbitými zády o zeď, zastavit krvácení, jak je to vlastně nesmyslné, způsobujeme si rány a pak je léčíme, rveme se a pak rvačky věčnost ospravedlňujeme, my, kteří jsme byli vychováni k tomu, vždycky vědět, radit a soudit, se choulíme na mokřém kamení podlahy v bídě bičem dorvaného těla, jako odsouzenci na galejích, zlomení.